

21

DECEMBER
2012

- HET AFTELLEN IS BEGONNEN -
VERHALENBUNDEL

Uitgeverij **PM**

21 december 2012

Het aftellen is begonnen

21

DECEMBER

2012

- HET AFTELLEN IS BEGONNEN -

VERHALENBUNDEL

PMA

21 december 2012 – Het aftellen is begonnen
© Uitgeverij PMA, 2012
© Foto omslag: Frentusha
Redactie: Jean-Paul Colin
Eindredactie: Peter van der Horst
Omslagontwerp: Caroline Koopmans
Lay-out: Paul Timmerman – Amersfoort
ISBN/EAN: 978-90-78840428
NUR-code: 303

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best. Voor informatie over onze activiteiten ga naar: www.pma.nu of bezoek ons op: Facebook, Hyves, Youtube, Twitter of Pinterest.

ISBN/EAN: 978-90-78840428
NUR-code: 303
© PMA Publishers, 2012

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed. The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, go to our website on www.pma.nu or visit us on: Facebook, Hyves, Youtube, Twitter or Pinterest.

Ik zal lachen als ze met de vernietiging van de aarde voor het einde
van de wereld niet klaarkomen.

Stanislaw Jerzy Lec (Pools schrijver 1909-1966)

Met dank aan Ingrid Bilardie, Petra Kruijt en José Vriens voor hun ondersteuning bij de totstandkoming van deze verhalenbundel.

Inhoud

Voorwoord 9

Don't blame it on the sunshine – *Roos Boum* 11

Fair Trade – *Désirée Wassenaar* 27

Last Christmas – *Carien Touwen* 37

Winterzonnewende – *Marjan Brouwers* 51

Arjannes wereld – *Christine Linneweever* 63

Danspasjes op eenzame hoogte – *Jean-Paul Colin* 79

De gave van de globe – *Marjet Maks* 93

Afscheid – *Henry de Hoon* 107

The White Cave – *Wendy Ebus* 113

Schuilkelder – *Suzanne Peters* 127

Lucy's Laatste Licht – *Samantha Kraak* 139

Een heldenrol voor Morgan Dee – *John Brosens* 153

Voorwoord

Beste lezer,

Het aftellen is begonnen. De Oude Egyptenaren, Hopi's, Inca's, Maya's, Nostradamus en zelfs meerdere hedendaagse paragnosten laten er geen misverstand over bestaan: de wereld vergaat op 21 december 2012! Maar moeten we ons nu echt zorgen gaan maken?

Een in opdracht van nieuwsdienst Reuters uitgevoerde internationale opiniepeiling wijst uit dat tien procent van alle mensen gelooft dat de wereld die dag vergaat. Onder West-Europeanen zouden zich de minste doemdenkers bevinden. De Polen en Russen zien 21 december 2012 het meest met angst en beven tegemoet. Een peiling als deze blijft alleszins discutabel, maar weet wel dat er concrete aanwijzingen voor een snel naderende eindtijd voorhanden zijn. De natuur bijvoorbeeld roert zich de afgelopen jaren meer dan ooit. Sinds 1974 is het aantal (seismische) rampen, zoals aardbevingen, tsunami's en vulkaanuitbarstingen, met ruim 500 procent toegenomen. De bijenpopulatie slinkt op onverklaarbare wijze, vissen spoelen massaal aan, zwermen vogels vallen dood uit de lucht en het zeeijs bij de Noordpool is geslonken tot het laagste niveau ooit gemeten. Weet ook dat kerncentrales steeds meer scheurtjes vertonen; je kunt de scherpe rand van Damocles' zwaard op een haar na op je kruin voelen.

Maar er is iets wat wetenschappers nog meer zorgen baart: de zon. Niet eerder namen we zo veel zonneactiviteit waar. De NASA heeft zelfs al een waarschuwing voor een Super Zonnestorm afgegeven. De tot op heden zwaarste geomagnetische zonnestorm, uit 1859, kan weldra worden overtroffen; met een mondiale uitval van het stroomnet tot gevolg. Een ongekende ramp voor een wereld die totaal afhankelijk is van elektriciteit. Er zijn kortom nogal wat voortekenen die een voortijdige ondergang van onze planeet onderstrepen. Maar zeg nu zelf: is het mogelijk om op de dag precies te voorspellen wanneer onze aarde vergaat?

In deze verhalenbundel komen twaalf auteurs aan het woord, ieder met een eigen kijk op wat ons te wachten staat op 21 december 2012. Hoewel fictief, stemt het verloop in elk verhaal volledig overeen met het gedachtegoed van de auteur. Lees over HAARP, sekten, orkanen, rellen, demonstraties, zelfmoorden en vele andere akelig realistische scenario's. Ervaar ook het meer rooskleurige toekomstperspectief voorzien door twee energetische consultants. Hun gechannelde berichten (informatie verkregen door contact te leggen met overledenen, gidsen, engelen en elementalen) zijn op unieke wijze verweven in hun verhaal.

Of er, volgens een of meer auteurs, een apocalyptische gebeurtenis zal plaatsvinden op 21 december? Dat zult u zo meteen ondervinden. Zeker is dat iedere auteur 'iets' vermoedt, in welke verschijning of proporties dan ook. U bent gewaarschuwd.

Jean-Paul Colin

Lector uitgeverij PMA en initiator van '21 december 2012 – Het aftellen is begonnen'

Don't blame it on the sunshine

'Noortje!'

Ruud schudt zijn vriendin wakker.

Slaperig broemt ze: 'Wat? Hoe laat is het?'

'Halfzeven in de ochtend op 21 december! 21 december 2012, Noor!'

Noor opent haar ogen, maar sluit ze weer snel. 'O shit, ik heb een enorme kater.'

'Er is niets aan de hand, dus.'

'Noem dat maar niets. Mijn kop ploft uit elkaar.'

'Vind je het gek, met die twee flessen Château Migraine die jij gisteravond leeggedronken hebt,' grapt Ruud, verwijzend naar de orgie die ze met z'n tweetjes hadden.

'Als het mogelijk de laatste nacht van je leven is, dan moet je hem ook waardig vieren.'

'Nee,' zegt hij, 'ik bedoel, het is de eenentwintigste december en er is niets aan de hand. We zijn er nog, de wereld is niet ontploft. Niburu heeft ons niet geraakt, we zijn niet verdrongen in een zondvloed: het is een normale vrijdag voor kerst.'

Terwijl hij praat, opent Ruud het gordijntje van de kampeerbus en krabt aan de ijsbloemen.

'En het is een witte kerst, zo te zien!'

'Vandaar dat het zo koud is,' klaagt Noor terwijl ze rillend het dekbed hoger optrekt. 'Maar de eenentwintigste is nog niet voorbij en zelfs als het hier al de tweeëntwintigste is, dan is het in Amerika nog de eenentwintigste.'

'Niet zo somber! Ik ga de kachel in het huis aanmaken. Ik zie je zo.'

Energiek als altijd – hij heeft nooit last van een houten kop – springt haar vriend uit bed.

Geen zondvloed, geen Niburu. Afwezig kriebelt Noor Boomer, die de warme plek van Ruud meteen heeft ingepikt, achter zijn lange, zachte oor. De ruwharige hond likt haar arm. Half wakker overdenkt zijn bazinnetje alle rampscenario's die ze voor vandaag bedacht had.

Al vanaf 2009 volgt Noor alles over het einde van de wereld, dat in de Mayakalender is voorspeld op 21 december 2012. Ze is erdoor geobsedeerd geraakt, tot grote ergernis van Ruud. Ruim anderhalf jaar geleden escaleerde zijn ergernis toen Noor tegen hem zei dat ze naar een hoger gelegen land wilde emigreren. Ze was ervan overtuigd dat half Nederland, inclusief hun huis, eind 2012 onder water zou komen te staan. Niet zozeer veroorzaakt door een natuurlijke ramp, als wel door Weather Warfare veroorzaakt door HAARP. Elke keer als Noor haar vermoedens daarover aan Ruud vertelde, veegde hij geïrriteerd haar angsten van tafel. Tot 12 maart vorig jaar. De dag ná de verschrikkelijke Japanse tsunami.

‘Kijk dan wat een rare wolken vlak vóór de tsunami!’ had Noor geroepen. ‘Dit is het bewijs! Dit is niet normaal.’

Ruud had vermoedid gezocht. Het was zaterdagochtend, hij wilde zijn krant uitlezen. Maar voor de zoveelste keer had hij moeten kijken. Hij had belangstelling geveinsd voor foto’s van in feite prachtige wolkenformaties die daags voor de tsunami waren waargenomen. ‘Fotoshop, Noor. Zulke wolken bestaan niet.’

‘Exact, Ruud! Maar dit is geen computerbewerking en absoluut niet normaal. En dit? Is dit dan ook fotoshop? Knappe kop die dit gefotshoppt krijgt.’

Toch geboeid had Ruud naar een oud YouTube-filmpje gekeken. Japanse reporters die met een ongeruste verbazing in hun stem verslag deden van wat ze zagen vlak voor de eerdere tsunami van 2007. Een opname uit een vliegtuig dat boven werkelijk kaarsrechte wolkenflarden vloog. Verontrustend recht. De wolkenbanden leken netjes gekamd. Té netjes. Alsof een reus die wat lijntjes coke wilde snuiven, de wolken keurig had opgedeeld. Voor Noor was het een overduidelijk bewijs. Dergelijke wolken konden niet door de natuur veroorzaakt zijn. Volgens haar waren het de Amerikanen die de beide tsunami’s hadden veroorzaakt. Welk land had er belang bij om de Japanse economie te schaden? Welk land wilde over de hele wereld een vinger in de pap houden? HAARP was een Amerikaanse ontwikkeling! Noor, die had gezien dat Ruud nu eindelijk geïnteresseerd leek, had haar kans schoon gezien en uitgebreid uitleg gegeven.

‘HAARP, een afkorting voor *High-frequency Active Auroral Research Program*, wordt uitgevoerd in uitgebreide antenneparken waarvan er veertien zijn in verschillende landen.’

‘Veertien?’ had Ruud zich hardop afgevraagd.

‘Ja, ook andere landen hebben HAARP. Bijvoorbeeld Zweden. Laat het me verder uitleggen. De antennes zijn uitzonderlijk sterk en kunnen met uiterste precisie EHF’s, Extreem Hoge Frequentie-signalen, naar de ionosfeer sturen. De antennesignalen brengen als het ware die bepaalde plek aan de kook.’

‘Dat lijkt me stug!’

‘Nee echt, door de warmte zet dat gedeelte uit en ontstaat er een bult die als lens werkt. Via deze lens kunnen ze EHF-signalen, en zelfs ELF-signalen, dirigeren naar plekken die voorbij de bolling van de aarde liggen. Ze kunnen daarmee de jetstream sturen, die van groot belang is voor het klimaat. Ze kunnen de richting van orkanen wijzigen, magnetische velden veranderen en tot tien kilometer onder het aardoppervlak structuren verstoren.’

‘Kom op, Noor, dat zijn sprookjes die de Verenigde Staten de wereld proberen wijs te maken om ons bang te houden. En anders is HAARP vast zo’n *conspiracy theory*.’

‘Nee, ik kan je films erover laten zien. HAARP begon als een vooruitstrevend experiment van dr. Eastlund om met weermodificatie droge landen van regen te kunnen voorzien. Zover kwam het niet. Uiteraard onbevestigde geruchten zeiden dat militaire organisaties van de VS de mogelijkheden van HAARP mooi in hun eigen straatje vonden passen. HAARP kan dus grote klimatologische verstoringen veroorzaken en een massavernietigingswapen zijn, vandaar dat het inmiddels bekendstaat als *Weather Warfare*.’

‘Bizar, Noor. Als het waar is, dan hoeft de vijand nooit te weten te komen dat er überhaupt een wapen gebruikt is. Een vingerwijzing Gods, zullen ze denken.’

‘Het is de werkelijkheid, Ruud. Dat HAARP daadwerkelijk gebruikt wordt, blijkt bijvoorbeeld uit het veranderen van magnetische velden, wat ervoor zorgde dat begin dit jaar honderdduizenden zeedieren aanspoelden en vogels dood uit de lucht stortten. En het blijkt bijvoorbeeld uit de vreemde seismologische trillingen die de afgelopen tien jaar vlak vóór grote aardbevingen werden geregistreerd. Die kloppen niet met de registraties van “natuurlijke” bevingen, waaruit men concludeert dat het “opgewekte” bevingen moeten zijn, zoals in januari vorig jaar op Haïti waarbij meer dan tweehonderdduizend mensen zijn omgekomen,’ had Noor haar bevlogen betoog besloten.

Ruud was verbijsterd geweest en had verontwaardigd uitgeroepen: ‘Dat kan toch niet waar zijn! Haïti? Ze kunnen toch niet zomaar honderdduizenden onschuldige burgers wegvagen?’

‘Wat is het verschil met oorlog, Ruud?’ had Noor cynisch gevraagd. ‘Daarin sterven toch ook honderdduizenden onschuldige mensen? Het enige voordeel van *Weather Warfare* is dat de aanvallende partij geen doden heeft, dus het scheelt in het totaal van slachtoffers. Heel mensvriendelijk, deze vorm van oorlog,’ had Noor gezegd met een stem waar het sarcasme van afdroop.

Ruud was gaan lezen op internet en was toch ook onder de indruk gekomen van de mogelijkheden van HAARP en van alle rampen die voor deze aarde werden voorspeld. Noor had hem haar theorie uitgelegd: ze dacht dat 21 december 2012 een hoax was. De Amerikaanse regering had het bedacht om zo een klimaatverandering en het stijgen van de zeewaterspiegel, veroorzaakt door middel van HAARP, te verantwoorden. *Weather Warfare* om bijvoorbeeld Europa onder controle te krijgen. Ondanks alles wat Ruud las, was hij nog steeds pertinent tegen emigreren geweest, maar hij had als archeoloog wel een sabbatical van twee jaar opgenomen waarvan nu de helft opgesoupeerd was en was samen met Noor vertrokken.

Het hoger gelegen land was Frankrijk geworden, waar ze *in the middle of nowhere* voor een habbekrats een klein, vervallen boerderijtje op de kop hadden getikt. Veel meer dan een ruïne was het niet en het had eigenlijk maar één bewoonbare ruimte: de woonkeuken. Dit betekende onvermijdelijk klussen en een tijdelijk verblijf in een camper. In juli vorig jaar hadden ze met hun oude kampeerbus en een paardentrailer hun gezin, bestaande uit henzelf, hun hond Boomer en Noortjes paard Pegasus, verhuisd. Toen er in de maand september wereldwijd al acht rampen waren gebeurd – de aardbevingen in Guatemala, India, de Himalaya en zelfs in Nederland; de overstromingen in Cambodja, Thailand en Pakistan en de killertyfoon Roke in Japan – wist Noortje zeker dat HAARP aan het werk was en ze de juiste beslissing hadden genomen.

Noor draait zich nog een keer om in bed, daarbij Boomer storend in zijn snurkende slaap. Ze ergert zich aan zichzelf. Ze was er zó van overtuigd geweest dat er iets zou gebeuren vandaag, dat ze zichzelf betrapt op een soort teleurstelling in plaats van gerechtvaardigde opluchting.